

Arrest

nr. 218 420 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HAELTERS
J-B Dekeyserstraat 11
9600 RONSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat K. HAELTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn. Hij is afkomstig uit Bagdad. Op 23 mei 2007 werd verzoeker tegengehouden op de luchthaven van Zaventem. Op 29 mei 2007 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 30 juni 2009 werd verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van zijn herkomst uit Bagdad, Centraal-Irak.

1.3. Verzoeker werd op 14 juni 2016 veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar en een geldboete van 6.000€ voor deelname aan internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

1.4. Op 13 september 2018 heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet.

1.5. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zien. U bent van de Azawistam, een bekende soennitische familie. Hoewel uw vader het sjiiitische geloof zou aanhangen, zou u zelf geen praktiserend moslim zijn. U zou afkomstig zijn van Bagdad, Centraal-Irak, en woonachtig zijn geweest in de wijk Bagdad al Jedidah. U was eigenaar geweest van een kleine bouwfirmam in de Kifahstraat in Bagdad. Uw broer Z. A. en M. werkten ook in de firma, evenals M. A., een ingenieur die instond voor de praktische leiding van het bedrijf. U installeerde buizen en isolatie voor koelsystemen. De isolatie zou u uit het buitenland hebben geïmporteerd. Begin 2004 zou u op de Taji-basis voor het Amerikaanse leger hebben gewerkt. In april/mei 2004 zouden uw vader en Z. zijn ontvoerd en na het betalen van losgeld weer zijn vrijgelaten. Na de ontvoering besloot u de firma te sluiten en begon u auto's te importeren. Begin 2006 zouden u en uw broers de wijk Bagdad al Jedidah hebben verlaten omwille van het sektarisch geweld. U ging bij uw zus in de wijk Zafraniya wonen. Op 11 juni 2006 werd u ontvoerd door een sjiiitische groepering omwille van uw soennitische naam. U zou na zes dagen zonder losgeld zijn vrijgelaten omdat uw vader een sjiiet was. In maart 2007 zou u terug zijn beginnen werken in uw bouwfirmam omdat H. K. een opdracht had geregeld in verschillende medische centra van het Ministerie van Volksgezondheid. In april 2007 kreeg u vervolgens een dreigbrief. U werd beschuldigd van verraad omdat u voor de Irakese regering werkte en u moest de wijk verlaten. Omdat die groep niet sterk vertegenwoordigd was in Bagdad al Jedidah, durfde u naar de politie van Jedidah gaan om een klacht neer te leggen. Op 17 april 2008 werd uw broer M. doodgeschoten. Hierop besloot u te stoppen met uw werk en Irak te verlaten. Op 25 april 2007 verliet u Irak en reisde u naar Turkije. Op 23 mei 2007 werd u met een valse Bulgaarse identiteitskaart aangehouden op de luchthaven van Zaventem. Op 29 mei 2007 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in. Nadat u in België was aangekomen zouden ook uw ouders Bagdad al Jedidah hebben verlaten omdat ze verdreven werden door sjiieten. Z. zou naar Jordanië zijn verhuisd.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, kopie van bewijs van woonst, militair boekje, overlijdensakte van M., dreigbrief, klacht neergelegd bij de politie van Jedidah, en facturen van leveranciers.

Hoewel er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden problemen in Irak, werd u op 30 juni 2009 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op basis van uw herkomst uit Bagdad, Centraal-Irak.

Op 20 september 2009 zou u via Doha (Qatar) naar Bagdad (Irak) zijn teruggereisd om vervolgens op 17 oktober 2013 vanuit Bagdad via Doha opnieuw naar België te zijn gekomen.

Op 14 juni 2016 werd u door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar met uitstel van vijf jaar en een geldboete van 6.000€, wegens uw deelname aan internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Op 18 mei 2018 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een brief van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, waarin deze de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 20 augustus 2018 om de mogelijkheid van de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweerde u dat u in 2013 de bedoeling had om uw zieke vader in Irak te gaan bezoeken, maar u uiteindelijk van gedacht veranderd was en hem uiteindelijk in Qatar hebt bezocht, waar hij een medische behandeling kreeg. Daarnaast beweerde u dat u geen overtreding hebt begaan en u ook geen mensensmokkel hebt gepleegd, maar u enkel uit humanitaire overwegingen mensen met een wagen van een punt naar een ander punt had gebracht.

Hiernaast verklaarde u niet naar Irak terug te kunnen omdat er veel problemen zijn in Irak, met conflicten tussen politieke partijen en milities, en het leven er nooit rustig zal worden.

Omwille van de algemene veiligheidssituatie en het sektarische conflict kan u niet terug naar Irak. Bovendien heeft u in Irak geen inkomen of onderdak. Daarenboven verblijft u al een tijd in België en wilt u gewoon doorgaan met uw leven hier, u bent zelfs van plan hier een nieuw project op te richten en een toekomst op te bouwen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 augustus 2018 legde enkel een document van de bank voor betreffende een project dat u hier in België zou opstarten.

B. Motivering

Op 30 juni 2009 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat in uw regio van herkomst een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status heden moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1, §2, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Artikel 55/4, §1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 14 juni 2016. Uit het vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar en een geldboete van 6.000,00€ wegens feiten van mensensmokkel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u op 14 juni 2016 veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven voor uw deelname aan internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat van deze activiteit een gewoonte werd gemaakt, dat de feiten gebeurden in het kader van een vereniging en dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige. De Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde aangaande de bewezen verklaarde feiten: "De door de beklaagden gepleegde feiten zijn ontoelaatbaar. Mensensmokkel is maatschappelijk onaanvaardbaar (...) In tegenstelling tot wat verschillende beklaagden hebben proberen voor te houden, was niet menslievendheid, maar wel gemakkelijk geldgewin het motief voor de misdrijven. De wijze waarop over de slachtoffers wordt gecommuniceerd ('tomaten', 'komkommers', 'kukens', 'kippen', ...) is illustratief voor de wijze waarop de beklaagden hun slachtoffers blijkbaar als koopwaar beschouwen. De rechtbank tilt zwaar aan het systematische karakter van de misdrijven in hoofde van verschillende van de beklaagden. De feiten zijn te ernstig om aan de beklaagden een werkstraf of een straf onder elektronisch toezicht toe te staan."

Uit de motivering en de strafmaat van het vonnis van 14 juni 2016 blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreffen. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, §2, ingetrokken.

U werd op 20 augustus 2018 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw status echter niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u de feiten en beweert u geen overtreding te hebben begaan en ook geen mensensmokkel te hebben gepleegd, maar beweert u enkel uit humanitaire overwegingen mensen met een wagen van een punt naar een ander punt te hebben gebracht (CGVS, p. 3 en 5). Zoals reeds eerder gesteld werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling.

Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Hiernaast haalt u aan dat u al een hele tijd in België verblijft, u wilt doorgaan met uw leven hier en u zelfs van plan bent om hier een nieuw project op te richten en een toekomst op te bouwen. Deze door u aangehaalde elementen werpen echter geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

Bijkomend haalt u ook aan dat u niet naar Irak kan terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie en het sektarische conflict. Zo geeft u aan dat er in Irak veel problemen zijn, met conflicten tussen politieke partijen en milities, en het leven er nooit rustig zal worden (CGVS, p. 6). De algemene veiligheidssituatie in Irak werpt echter evenmin een ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Dit element werd echter wel in rekening gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregelen, dat hieronder wordt besproken.

Tot slot verwijst u ook nog naar de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name dat u ontvoerd zou zijn geweest door de Badr-militie (CGVS, 6). Zoals reeds eerder beargumenteerd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2009, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat u, in tegenstelling tot wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 20 augustus 2018 beweerde (CGVS, p. 3 en 5), in 2013 naar Bagdad besloot terug te keren, lijkt aan te tonen dat uw situatie in Bagdad behoorlijk was en u er geen persoonlijke problemen kende (zie kopie paspoort in de blauwe map in het administratieve dossier).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het door u voorgelegde document van de bank verwijst enkel naar uw persoonsgegevens, een element waar momenteel niet aan getwijfeld wordt.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen van 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met bovenstaande gegevens is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren.

Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen.

De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 10 oktober 2018 de “Temporele werking van de artikelen 55/4 en 55/5/1 § 2” en voorts “de schending van het rechtzekerheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” aan.

Verzoeker stelt: “Het Commissariaat-Generaal is van mening dat verzoeker zijn subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken overeenkomstig art. 55/5/1 § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing wordt gestoeld op 1 enkel motief: Op de veroordeling van verzoeker door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven dd. 14/06/2016 wegens medeplichtigheid aan mensensmokkel; de feiten zelf die aan de grondslag liggen van deze veroordeling dateren van februari tot mei 2012”.

Hij vervolgt: “Vooraf dient te worden opgemerkt dat zich de vraag stelt naar de temporele werking van art. 55/4 en 55/5/1 van de Vreemdelingenwet, artikels waarop de bestreden beslissing is gebaseerd”.

“In eerste instantie moet inzake worden opgemerkt dat de artikelen waarop de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is gebaseerd, met name de artikelen 55/4 en 55/5/1, werden ingevoerd bij Wet van 10/08/2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming; gepubliceerd op 24/08/2015.

Zodoende moet er worden aangenomen dat de wet slechts verbindend is voor de onderhorigen 10 dagen na de bekendmaking door publicatie.

Inzake moet dan ook de vraag worden gesteld of de wet van toepassing geworden is op de beschermingsstatussen die werden toegekend vanaf de inwerkingtreding van de wet of ook op deze die dateren van voor de inwerkingtreding van de wet.

Indien de wet ook van toepassing is op de beschermingsstatussen die werden toegekend voor de inwerkingtreding stellen zich de bijkomende vraag: op basis van welke misdrijven kan de beschermingsstatus worden ingetrokken? Kan dit op basis van misdrijven die werden gepleegd na de inwerkingtreding of kan dit ook op misdrijven welke werden gepleegd voor de inwerkingtreding van de wet (ofte in tempore non suspectu)?

Inzake werd verzoeker veroordeeld in 2016 voor feiten die dateren van het voorjaar 2012. Met andere woorden dateren de feiten van lang voor er sprake was van de invoering van de kwetsige artikelen in de Belgische wetgeving.

Op het ogenblik van de feiten wist verzoeker niet en kon verzoeker onmogelijk weten dat het plegen van dergelijk misdrijf aanleiding zou kunnen geven tot het verlies van zijn beschermingsstatus.

Oordelen als dat de sancties die werden ingevoerd bij wet van 10/08/2015 ook van toepassing zijn op reeds lang gepleegde misdrijven maakt dan ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel uit als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Naar oordeel van verzoeker kunnen sancties niet retroactief worden ingevoerd, naar analogie met de onmogelijkheid een strafwet met terugwerkende kracht in te voeren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals dat de retroactieve toepassing van sancties die naar nationaal recht als administratieve sancties worden bestempeld een schending uitmaakt van art. 7 E.V.R.M. (EHRM 9 februari 1995, Welch/Verenigd Koninkrijk, Publ. E.C.H.R., serie A, vol. 307-A; VAN DEN WYNGAERT, C., TRAEST, P. en VANDROMME, S., Strafrecht en Strafprocesrecht in Hoofdpijnen, Antwerpen, Maklu, 2017, p. 115).

Bovendien kan de vraag gesteld worden of dergelijke sancties niet in strijd zijn met het non-bis-in-idem-beginsel. De facto wordt de vreemdeling die geniet van internationale bescherming of die subsidiaire bescherming geniet dubbel gestraft... enerzijds is er de strafrechtelijke sanctie en anderzijds is er de administratieve sanctie.

De mogelijkheid tot het intrekken van een beschermingsstatus zou dan ook veeleer moeten worden ingeschreven in een bijzondere strafwet, zoals de mogelijkheid tot een verbeurdverklaring of de mogelijkheid tot ontzetting uit de rechten.

Verzoeker meent dan ook dat zijn beschermingsstatuut niet kan worden ingetrokken op grond van een veroordeling voor oude feiten, aangezien hij op het ogenblik van de feiten niet kon weten dat dergelijke intrekking een mogelijk gevolg zou zijn van de feiten”.

Verzoeker erkent de veroordeling welke hij heeft opgelopen en betreurt de daden welke hij heeft gesteld.

Zonder zijn verantwoordelijkheid inzake te willen minimaliseren, wenst verzoeker duidelijk zijn rol in het netwerk van mensensmokkelaars te duiden. Verzoeker was inzake de domme kracht, de chauffeur die mensen van A naar B voerde. Veelal van het 'safe-house' naar een snelwegparking.

Verzoeker erkent de veroordeling welke hij heeft opgelopen en betreurt de daden welke hij heeft gesteld.

Zonder zijn verantwoordelijkheid inzake te willen minimaliseren, wenst verzoeker duidelijk zijn rol in het netwerk van mensensmokkelaars te duiden. Verzoeker was inzake de domme kracht, de chauffeur die mensen van A naar B voerde. Veelal van het 'safe-house' naar een snelwegparking.

Verzoeker was de 4e van de in totaal 11 beklaagden in dit strafdossier.

De feiten zijn wat ze zijn, maar laat duidelijk zijn dat verzoeker zich nooit op denigrerende wijze heeft uitgelaten over de landgenoten die hij meende te helpen. Verzoeker kan evenwel niet het gehele strafdossier aan uw zetel overmaken, gezien het lijvige karakter daarvan (minstens 8 kartons).

Feit is dat verzoeker de tenlastelegging heeft betwist om juridisch technische redenen, aangezien hij niet op de hoogte was van de gehele organisatie die achter de transporten zat en hij nooit zelf geldsommen heeft ontvangen. Hij handelde steeds als vriendendienst op verzoek van een kennis uit het buitenland.

Daar waar alle beklaagden in het strafdossier de feiten in alle toonaarden ontkenden, was verzoeker de enigste die onmiddellijk heeft toegegeven (vermeende) landgenoten te hebben vervoerd met het doel dat hem werd opgegeven. De feiten zijn ernstig, maar ieders rol binnen het groter geheel moet individueel bekeken worden.

Verzoeker heeft zijn bestraffing aanvaard en heeft berust in het uitgesproken vonnis.

Verzoeker pleegde sindsdien ook geen andere feiten.

Moet verzoeker dan werkelijk dubbel gestraft worden omwille van één misstap in zijn leven?

Verdiert niet éénieder een 2e kans?

Zoals reeds gezegd zou er weinig discussie over kunnen bestaan mochten de feiten gepleegd zijn na de inwerkingtreding van de wet van 10/08/2015, waarbij de sanctie van intrekking werd ingeschreven in de Belgische wet. Inzake is dit geenszins het geval... op het ogenblik van de feiten bestond deze sanctie niet. Verzoeker meent dan ook niet gestraft te kunnen worden met een sanctie die niet bestond op het ogenblik van de feiten. Net zoals een strafwet niet retroactief kan zijn, meent verzoeker dat ook een wet die een administratieve sanctie invoert niet retroactief geïnterpreteerd kan worden.

“REËEL RISICO OP HET LIJDEN VAN ERNSTIGE SCHADE ZOALS BEPAALD IN DE DEFINITIE VAN SUBSIDIAIRE BESCHERMING

Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer naar Irak nog steeds een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade. Uit het vluchtrelaas van verzoeker is destijds duidelijk geworden dat hij het land is ontvlucht omwille van de problemen in Iraktussen de verschillende bevolkingsgroepen (soenieten versus sjiïeten).

Zoals reeds gemeld heeft verzoeker een typische soenitische naam, doch aanhangt hij het sjiitische geloof. Dit leidde in Irak destijds tot menige verwarring en maakte verzoeker het doelwit van milities van beide kampen. Zoals het CGVS zelf motiveert in de bestreden beslissing dat de invloed van ISIS in Bagdad quasi nihil is, doch dit is ingevolge de mobilisatie van sjiitische milities. Evenwel zijn het nu juist die milities die actueel verantwoordelijk zijn voor meer individuele en doelgerichte vormen van geweld. Vooral soenitische burgers zouden een groter risico lopen het slachtoffer te worden (beslissing dd. 13/09/2018 p. 4). Inzake werd er reeds meermaals op gewezen dat verzoeker een typische soenitische naam draagt, waardoor hij een doelwit zal zijn voor deze individuele en doelgerichte aanvallen, net zoals in het verleden reeds is gebeurd.

Zodoende meent dat de noodzaak tot subsidiaire bescherming nog steeds actueel is en negatief geadviseerd moet worden voor een eventuele repatriëring naar Irak.

Dit temeer ook alle andere familieleden van verzoeker reeds lang Irak zijn ontvlucht”.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee op zichzelf staande onderdelen.

2.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, § 1, lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

2.4. Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat het ernstig misdrijf had moeten gepleegd zijn vooraleer de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en dat aldus *in casu* de subsidiaire beschermingsstatus niet kan ingetrokken worden.

2.5. Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus niet enkel kan intrekken ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt 'of had moeten zijn'. Nergens kan worden gelezen dat deze bepalingen een beperkte (temporele) werking zouden hebben en enkel gelden op de subsidiaire bescherming die toegekend werden na de inwerkingtreding van artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Bovendien zou dit geheel ingaan tegen de geest en de opzet van internationale bescherming die enkel toekomt aan deze personen die geen handelingen hebben gesteld die zo ernstig zijn dat de dader internationale bescherming onwaardig is. Tevens mag internationale bescherming de gerechtelijke vervolging van zware misdadigers niet in de weg komen te staan.

Artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

2.6. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : « *Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré.* »

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een 'ernstig', niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 juni 2016 veroordeeld werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven tot een hoofdstraf van 3 jaar en tot een geldboete van 1000 Euro voor uw deelname aan internationale mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. In het bijzonder werd vastgesteld dat van deze activiteit een gewoonte werd gemaakt, dat de feiten gebeurden in het kader van een vereniging en dat het misdrijf gepleegd werd ten aanzien van een minderjarige. De Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde aangaande de bewezen verklaarde feiten: "*De door de beklaagden gepleegde feiten zijn ontoelaatbaar. Mensensmokkel is maatschappelijk onaanvaardbaar (...) In tegenstelling tot wat verschillende beklaagden hebben proberen voor te houden, was niet menslievendheid, maar wel gemakkelijk geldgewin het motief voor de misdrijven.*"

De wijze waarop over de slachtoffers wordt gecommuniceerd ('tomaten', 'komkommers', 'kuijken', 'kippen', ...) is illustratief voor de wijze waarop de beklaagden hun slachtoffers blijkbaar als koopwaar beschouwen. De rechtbank tilt zwaar aan het systematische karakter van de misdrijven in hoede van verschillende van de beklaagden. De feiten zijn te ernstig om aan de beklaagden een werkstraf of een straf onder elektronisch toezicht toe te staan".

De motivering en de strafmaat van het vonnis van 14 juni 2016 duiden duidelijk de ernstig van de feiten aan. Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 20 augustus 2018 ontkent verzoeker de feiten en beweert geen overtreding te hebben begaan en ook geen mensensmokkel te hebben gepleegd, en beweert uit humanitaire overwegingen mensen met een wagen van een punt naar een ander punt te hebben gebracht (CGVS, p. 3 en 5). In het verzoekschrift betreurt verzoeker dan wel de daden welke hij heeft gesteld. Hij wil zijn verantwoordelijkheid niet minimaliseren maar wel zijn rol in het netwerk van mensensmokkelaars duiden met name dat hij *"de domme kracht, de chauffeur die mensen van A naar B voerde. Veelal van het 'safe-house' naar een snelwegparking"*. Hij stelt dat de feiten ernstig zijn, maar ieders rol binnen het groter geheel moet individueel bekeken worden. De Raad stelt vast dat dit ook aldus gebeurde door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leuven en verzoeker veroordeeld werd.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de boven reeds aangehaalde humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 14 juni 2016 dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 augustus 2018 aangehaalde argumenten en neergelegd document van de bank betreffende een project dat hij in België wil opstarten wordt geen afbreuk gedaan aan de vaststelling dat verzoeker werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Dit volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan hem op 20 januari 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker nog wijst op de algemene veiligheidssituatie en het sektarische conflict in Irak, dat hij een *"typische soenitische naam heeft maar wel het sjitische geloof aanhangt wat in Irak leidde tot menige verwarring en verzoeker het doelwit van milities van beide kampen maakte"*, op conflicten tussen politieke partijen en milities (CGVS, p. 6) en stelt dat het *"CGVS zelf motiveert in de bestreden beslissing dat de invloed van ISIS in Bagdad quasi nihil is, doch dit is ingevolge de mobilisatie van sjitische milities. Evenwel zijn het nu juist die milities die actueel verantwoordelijk zijn voor meer individuele en doelgerichte vormen van geweld. Vooral soenitische burgers zouden een groter risico lopen het slachtoffer te worden (beslissing dd. 13/09/2018 p. 4). Inzake werd er reeds meermaals op gewezen dat verzoeker een typische soenitische naam draagt, waardoor hij een doelwit zal zijn voor deze individuele en doelgerichte aanvallen, net zoals in het verleden reeds is gebeurd"*. Verzoeker richt zich hiermee in wezen tegen het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit namelijk voort uit artikel 57/6 eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet.

Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden op grond van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt:

"Bijkomend haalt u ook aan dat u niet naar Irak kan terugkeren omwille van de algemene veiligheidssituatie en het sektarische conflict. Zo geeft u aan dat er in Irak veel problemen zijn, met conflicten tussen politieke partijen en milities, en het leven er nooit rustig zal worden (CGVS, p. 6). De algemene veiligheidssituatie in Irak werpt echter evenmin een ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Dit element werd echter wel in rekening gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregelen, dat hieronder wordt besproken."

Tot slot verwijst u ook nog naar de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had aangehaald, met name dat u ontvoerd zou zijn geweest door de Badr-militie (CGVS, 6). Zoals reeds eerder beargumenteerd in de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 juni 2009, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten. Het gegeven dat u nu naar aanleiding van een evaluatie van uw subsidiaire beschermingsstatus louter verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Dat u, in tegenstelling tot wat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 20 augustus 2018 beweerde (CGVS, p. 3 en 5), in 2013 naar Bagdad besloot terug te keren, lijkt aan te tonen dat uw situatie in Bagdad behoorlijk was en u er geen persoonlijke problemen kende (zie kopie paspoort in de blauwe map in het administratieve dossier).

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Het door u voorgelegde document van de bank verwijst enkel naar uw persoonsgegevens, een element waar momenteel niet aan getwijfeld wordt.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, §1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen van 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met bovenstaande gegevens is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Bagdad. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016.

Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld".

2.9. De Raad verwijst te dezen naar rechtspraak van de Raad van State waar met betrekking tot het advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 het volgende werd gesteld: "Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als instrumentum, het is te onderscheiden van die beslissing als negotium. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling." (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.10. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de gegronde vrees voor vervolging die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Irak, betreffende de actuele veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder en over het reëel risico op het lijden van ernstige schade dat verzoeker er naar eigen zeggen zou lopen in geval van terugkeer, en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is *in casu* dan ook niet dienstig.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet daar niet kan betwijfeld worden dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers definitief veroordeeld voor een dergelijk ernstig misdrijf.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.13. Er worden geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK